

Іванів Гай у Полтаві

Микола Зеров

Чи ж так синів цей степовий простір,
Коли тут край вікна, в дідівській хаті
Сидів старий у шовковім халаті
І в далину глядів з округлих гір?

Багато відмінилося з тих пір,
Як відгули слова його крилаті:
Мчать паротяги, і гудки горлаті
Бентежать нині Ворскло й монастир.

А город скніє в сні, турботі, сварах
І скрізь по "пішоходах", по бульварах
Викохує цупкий, глухий бур'ян;

Ліниво славу давню зневажає
І пам'ять кращого із громадян
Шанує смітником Іванового гаю.

26.05.1927